

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κακή ημέρες

Ο Ν. Βρυώνης; ήταν ναυτοδιδάκτορας στη Σύρα, διδάξας εκεί από το 1825.

Σε μία είδωλο του, είχε γράψει ο ίδιος, ιδιοχείρως, από κάτω: Ο Νικόλαος Βρυώνης, εκ της νήσου Κεφαλληνών, ναυτική διδάξας πρώτος, εις τους παύδας των Ελλήνων.

Σ' ένα χειρόγραφο βιβλίου που άφηκε, αναφέρει και ποιές εινε η κακή και η άπορη ιδες ημέρες του έτους, τις ότοιες, καθώς λέγει ο ίδιος «πρέπει να φυλάττη» έλαστος ναύτης η και κάθε άλλος και δηλούνε η ημέρες αυτές ότι:

- 1) Ο τοιος άσθενήτει, δέν σηκώνεται. 2) Ο τοιος κάμει γάμον, δέν τον χιρώσει. 3) Ο τοιος κίτει πέντα, δέν του ζυνη. 4) Ο τοιος ύτάγει εις τον πόλεμον, δέν γαρίζει πίσω. 5) Ο τοιος ύπάγει εις προγαύτειαν χάνεται όλοετα!

Και ότι τούτο, πρέπει να τας φυλάττη έλαστος άνθρωπος, διά να μην καθαίνη ποτέ κακόν.

Ο «πίνας των κακών ημερών» εινε ό εξής: Ιανουαρίου 2 και 4. Φεβρουαρίου 11 και 25. Μαρτίου 4 και 20. Απριλίου 3 και 20. Μαΐου 6 και 16. Ιουνίου 3 και 21. Ιουλίου 6 και 22. Αυγούστου 4 και 14. Σεπτεμβρίου 3 και 24. Οκτωβρίου 3 και 21. Νοεμβρίου 5 και 11. Δεκεμβρίου 6 και 14.

Σύγκρουσις έξουσιών

Όταν ό Όθωνας, περιούριον την Ελλάδα, έφτασε εις τό ποτάμι της Αιτωλοακαρνανίας Εύρηο (φειδαρι), όπου καθώς λέγει η μυθολογία ό Ηρακλής έτόξευσε τον κένταυρο Νέσσο, έώτησε τον παρακολουθούντα αξιωματικόν της χωροφυλακής.

Έδώ νομίζω πως ό Ηρακλής έσκότωσε τον Νέσσο; Δέν ξερω, Μεγαλειότατε, άπάντησε ό αξιωματικός. Δέν ήμουνα εγώ τότε άπρωπασματάρχης στα μέρη αυτά!...

Τά άστεία του Μισούλης

Μιά φορά ό ναύαρχος των ηνωμένων στόλων των Δυνάμεων, γιά να ιδή άν φοβάται ό δικός μου νύαρχος Μισούλης, τον προσεάλεσε σε γεύμα εις την ναυαρχίδα. Όταν ό Μισούλης ανέβαινε τη σκάλα, ό ξένος ναύαρχος έδωτε διαταγή, να πυροβολήσουν όλα τά κανόνια του πλοίου ταυτοχρόνως.

Τό πλοίο σείσθηκε, αλλά ό Μισούλης ούτε έταράχθη. Την άλλην ημέραν ό Έλλην ναύαρχος, τους άνταπέδωσε τά ίδια. Του; κάλεσε όλους τους αξιωματικούς, σε γεύμα, στη γαλέρα του. Εις τό μέσον του πλοίου ειχαν στήσει τό τραπέζι και άπάνω από τό τραπέζι ειχαν τοποθετήσει ένα μεγάλο κιβώτιο, με μπαρούτι, άνοιχτό.

Και μέσα στο μπαρούτι ειχαν στήσει μία λαμπάδα άναμμένη. Κάθε ένας καταλαβαίνει, τι συνέβη, σάν ειδαν τό θέμα αυτό οί Ευρωπαίοι αξιωματικοί.

Τσακίστηκαν να φύγουν και πέσαν στη θάλασσα γιά να σωθούν...

Ο βιβλιοφάγος

του Νικουτσάρα τό τραγουδι: ...

πήγαν και τον θάνατε σου λεγονιού τό ρέμμα.

Και άκριβώς από εκεί επάνω άρχισε του λεγονιού τό ρέμμα. Όλοι καταλήξαν στο συμπέρασμα, πως ό τάφος ένεινος ό κρυφός, με τά λευκά θαλασσινά κορακάλια και την πλάκα τη βαρειά, θά ήτανε του Νικουτσάρα.

Και πήγαν ένα πρωί, με λευκά σεντόνια, έπήρανε τά κόκαλα και τά πήγαν στο μονατήρι του Εύαγγελισμού, μακριά από εκεί ως μία ώρα!...

Άγνωστο εινε, πλέον, τι άπόγειαν!...

Ο ιστορικός

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Παιδί του πατέρα του:

Ένα παιδί πέντε ως έξη χρόνων μπαίνει σ' ένα συμβολαιογραφείο και ζητάει έλεημοσύνη. Ο συμβολαιογράφος που καθόταν στο τραπέζι του του έδωσε μία δεκάρα και του ειπε:

Μου φαίνεται, μικρέ, πως άρχίζεις πολύ νέος να ζητιανεύεις.

Και ό μικρός άπάντησε:

Ο πατέρας μου, κύριε, έννοει να έξασηθώ στο... επάγγελμά του από τώρα.

Ο κύριος Βάγρο μεγαλέμπορος ύφασμάτων απέθανε άξαφνα στο μαγαζί του. Μιά κεραυνοβόλος άποπληξία τον τελείωσε σε δύο στιγμές. Οί ύπάλληλοι έβειναν γιά λίγα δευτερόλεπτα έμβρόντητοι. Όταν συνήλθαν έσκέφθησαν την κυρία Βάγρο.

Πρέπει να την είδοποιήσουμε πριν να μεταφέρουμε τον νεκρό, ειπε ό μεγαλύτερος. Εινε ένα θλιβερό καθήκον που όφειλούμε να τό κάμουμε.

Θά πάω να της τό πω εγώ, ειπε ό νεώτερος ύπάλληλος, ό Ίακώβ.

Όχι. Έσύ να πās. Δέν εινε άνάγκη να σου πούμε ότι πρέπει να τό ειπής με τρόπο. Είσαι έξυπνος και θά τά καταφέρεις. Κάμε της πρώτα μία προεισαγωγή γιά να τό καταλάβη λίγο-λίγο. Μην της άναγγείλεις άμέσως τό θάνατο...

Έννοια σας, έννοια σας.

Ο Ίακώβ έφυγε γιά ν' άναγγείλη τη θλιβερή ειδήση. Έχτύπησε στην πόρτα και του άνοιξε η ίδια η κυρία Βάγρο.

Καλημέρα κυρία... χ ή ρ α Βάγρο, της ειπε μόλις την άντίκρουσε.

Η κ. Βάγρο τον κύτταξε περίεργα. Μά ό Ίακώβος δέν τά έχασε. Και συνέχισε:

Χ ή ρ α, κυρία Βάγρο, καλημέρα σας!

Η κ. Βάγρο έκατάλαβε τι συμβαίνει κι' έλιποθύμησε.

Κι' ό Ίακώβος ξαναγύρισε στο κατάστημα εύχαριστημένος που ειχε φέρει εις πέρας την δύσκολη άποστολή του. Δέν ειχε αναφέρει καν την λέξη «θάνατος».

Ο Σολομών που δέν εινε πολύ πλούσιος ειχε κρύψει μερικές χιλιάδες φράγκα που ειχε σε μία άκρη του κήπου του. Δυστυχώς ό γείτονας του ό Λεβύ τον ειδε που τά έχωνε εκεί κι' έπήγε τη νύχτα και του έκλεψε τά κομμάτια.

Ο Σολομών ήτο βέβαιος πως του τά ειχε κλέψει ό Λεβύ, άλλ' άν τον κατήγγελλε δέν θά έκανε τίποτε. Δέν ειχε καμιά άπόδειξη. Έπήγε λοιπόν και τον έβρήκε και του ειπε.

Έχω μεγάλη έμπιστοσύνη σε σενα, αγαπητέ μου γείτονα και θέλω νά σου ζητήσω μία συμβολή. Έχω καμιά έκασοτή χιλιάδες φράγκα και θέλω να τις κρύψω σε άσφαλές μέρος. Κάτι άλλα λίγα που ειχα μόλις δέκα χιλιάδες τά έβαλα σε μία άκρη στον κήπο, άλλ' άμφιβάλλω άν έκομα καλά.

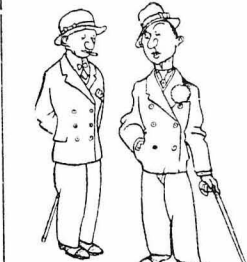
Έκαμες πολύ καλά, του ειπε ό Λεβύ. Έσει να κρύψης και τις έκασο χιλιάδες.

Καλά, θά πάω τη νύχτα.

Σε συμβουλευόμνο να πās πολύ άργά γιά να μη σε ιδή κανείς.

Ο Λεβύ ήθελε να πάη έν τώ μεταξύ αυτών να ξαναβάλη στη θέση τους τις δέκα χιλιάδες γιά να τις βρη ό Σολομών και να βάλη εκεί και τις έκασο. Έστερα θά πήγαινε αυτός να τά πάρη όλα μαζί.

Ο Σολομών έπήγε στην ώρα που έπρεπε, ύστερα από τον Λεβύ, εύρηκε τις δέκα χιλιάδες, τις έπήρε κι' άφησε τον Λεβύ να χάσχη!...

Πές μου λοιπόν έσύ που είσαι φαντικός κομμουνιστής τι εινε άκριβώς ό κομμουνισμός.

Τό λέει καθαρά ή λέξις. Νά γίνουν κοινά τά άγαθά. Διαμοιρασμός του πλούτου.

Όστε άν έχης δύο σέπια, θά έπρεπε να δώσης στους άλλους τό ένα.

Βέβαια.

Άν ειχες δύο αυτοκίνητα θά έδινες τό ένα.

Φυσικά.

Άν έχης δύο είκοσιπεντάρικα, και

σου ζητήσω τό ένα θά μου τό δώσης;

Α, όχι.

Γιατί;

Γιατί δύο είκοσιπεντάρικα... τά έχω!...